

Hvor vidt det bør være en Frihavn ved Kjøbenhavn eller ikke, skal jeg ikke paa dette Standpunkt komme nærmere ind paa. Jeg tror, at det i det Hele maa siges, at Afgjørelsen heraf for en Del maa bero paa, hvorvidt Kjøbenhavn selv vil gjøre Noget for at faae en Frihavn; thi en Medvirken fra Kjøbenhavns Kommune og Kjøbenhavns Handelsstand maa selvfølgelig forudsættes ved et Arbejde af saa indgribende Natur, som Anlægget af en Frihavn vil være. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Gad) bemærkede, at man ikke nu havde fundet et passende Sted til Anlægget af en Frihavn og henledte Opmærksomheden paa, at Regjeringen burde enten bevare eller erhverve Besiddelses- og Brugsretten af de Grunde, som ligge nord for Toldboden, hvorved han vel navnlig tænkte paa de Arealer, som ere opdaemmede eller kunne opdaemmes udenfor Vangelinte. Maaſte jeg maa gjøre opmærksom paa, at den Plads, hvor en Frihavn allerbedst kunde anlægges, har Staten selv i sin Haand. Det er selvfølgelig Flaadens Veie, som paa denne Maade efter min Mening kunde ikke blot for Handelsstanden og Omſætningen, men for selve Staten anvendes langt nyttigere og heldigere, end paa den Maade, hvorpaa den nu anvendes. Dette skal jeg imidlertid ikke komme dybere ind paa nu, men jeg kan dog ikke tilbageholde den Bemærkning lige overfor alle dem, der bestræbe sig med saa store Anſtrængelser for at liden Frugt for at finde en passende Plads til Frihavnen, at der vil en Frihavn kunne anlægges paa lige saa gunstig Maade, som den, de nu ere iſærd med at anlægge ved Hamburg. — Om ſelve Lovforſlaget er der jo ikke væſentlig Uoverensſtemmeſe, idet jeg fra mit Standpunkt — jeg taler kun paa egne Vegne — maa forbeholde mig en nærmere Underſøgelse af, hvor vidt den anførte Kjøbefum er passende, og hvor vidt i det Hele denne Grund fortjener at erhverves. Derom har jeg ikke nogen beſtemt Mening. Til den ærede Miniſters Slutningsbemærkning ſkal jeg ſige, at jeg i min første Udtaleſe ikke kom nærmere ind paa Spørgsmaalet om Toldloven, jeg tror end ikke, at jeg nævnte Toldloven. Det er jo ogsaa en Sag, ſom ſtaar nærmere i Forbindelſe med den næſte Sag paa Dagsordenen end med nærværende. Naar imidlertid den ærede Miniſter anførte, at for han fremkom med et Forſlag til en Toldlov, maatte han vide, hvor vidt dette Thing vilde forandre ſine Anſtuelſer, ellers kunde han ikke gjøre det med Nytte, ſaa ſkal jeg dertil ſvare, at derſom den ærede Miniſter ikke ſtod ſaa ſiſt

paa det Standpunkt, han engang har indtaget, og ment at burde faſtholde, ikke blot overfor det nærværende Things Anſtuelſer, men ogsaa overfor de ſtiſtende Konjunkturer, der blive uheldigere og uheldigere og i ſtedſe højere og højere Grad kræve en Toldreforms Gjennemførelſe og Ofre fra Statens Side, for at faae denne Toldreform gennemført, derſom han i det Hele ſtoſt ad rette ſig efter Forholdene bedre, end han nu gjør, vilde han ſikkert kunne finde en Toldlov, ſom ſaa med Nytte kunde forelægges for dette Thing.

Finantsminiſteren (Eſtrup): Efter den ſidſte Udtaleſe af det ærede Medlem for Holbækt Amts 3die Valgkreds (Tauber) kan jeg vel alſaa konſtatere, at vi ere enige i, at Spørgsmaalet om et Frilager og Spørgsmaalet om en Frihavns Tilveiebringelſe ſtaa i en vis Forbindelſe med hinanden, men dog ikke i nogen ſaadan Forbindelſe, at Spørgsmaalet om Frilageret ſkulde vente paa ſin Afgjørelſe, indtil Spørgsmaalet om Frihavnen ogsaa kom op. Men naar det ærede Medlem antydede, at der vel var Noget, ſom kunde ønske at ſlippe bort fra Spørgsmaalet om en Frihavn ved først at have ſaaet ſlaaet Frilageret faſt, tror jeg ikke, at det ærede Medlem derved har ſigtet til Regjeringen; men har han gjort det, har han gjort det med ſtor Arret. Jeg ſkal gjentage, hvad jeg bemærkede forrige Gang, jeg havde Ordet, at Spørgsmaalet om Tilveiebringelſen af en Frihavn ved Kjøbenhavn er under Arbejde, og at jeg antager, at Arbejdet vil fremmes ogsaa fra Andres Side end fra Regjeringens ſaa hurtigt, at Sagen vil kunne komme til at foreligge endnu i denne Samling for det ærede Thing. Naar endelig det ærede Medlem mente, at de nærværende Konjunkturer maatte gjøre en ſtædig Finantsminiſter mere hvielig, mere villig til at gaa ind paa en ſaadan Toldrevision, ſom han ikke tidligere har kunnet gaa ind paa, ſaa maa jeg dog paa den anden Side bede erindret, at de nærværende Konjunkturer ogsaa bevirke det, at der er en større Nødvendighed nu end tidligere for ikke at opgive større Statsindtægter end uundgaelig nødvendigt, idet ſom beſkjendt Statens Indtægter ere ſjuntne meget betydeligt ſiden den Tid, da vi ſidſt forhandlede her om en Toldrevision, og hvor alſaa ogsaa dette Spørgsmaal om Kompensationens Nødvendighed var for.

Tauber: Maa jeg bede om Ordet,